ଗୁଲଜାରା ସିଂ

ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଲୁଧିୟାନା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 7,1995

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଏନ୍. ଭେଙ୍କଟଚଲା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ନଜୁଲ୍ ଜମି (ହସ୍ତାନ୍ତର) ନିୟମ, 1956:

ନିୟମ 2 (d), 3 ଏବଂ 3 ଏ:''ନଜୁଲ୍ ଜମି'- ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ନଜୁଲ୍ ଜମି ହସ୍ତାନ୍ତର - ପ୍ରକ୍ରିୟା - ଯଦି ନଜୁଲ୍ ଜମି ଉପରେ ବନ୍ଧକ ରଖିଥିବା ଜମିର ବୋଝ ପଡେ ତେବେ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଅନୁଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ଫେରସ୍ତ କରିପାରିବେ।

(ସରକାରୀ) ଅନୁଦାନ ଅଧିନିୟମ 1895 : ଧାରା 2 ଏବଂ 3 ।

ଜମି - ସରକାରୀ ଅନୁଦାନ - ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଆଇନ, 1882 ଏବଂ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ (ପଞ୍ଜାବ) ଅଧିନିୟମ, 1913 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏପରି ଜମି ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ।

ସୀମା ଅଧିନିୟମ 1964 :ଧାରା 30 (ଅଧିନିୟମ 10/1969 ର ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ) ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ନଜୁଲ୍ ଜମି– ଏହାର ଫେରସ୍ତ - ପାଇଁ ସମୟ ସୀମା।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 27 ଜୁନ୍ 1968 ରେ କିଛି ନଜୁଲ୍ ଜମି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ପାଇଁ ବନ୍ଧକ ଫେରସ୍ତ ସ୍ୱରୂପ 1,520 ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ଶର୍ତ୍ତ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସେ ଜୁନ୍ 30,1968 ରେ ଏହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11,1968 ରେ ଜମି ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ, 1968 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 13 ତାରିଖ ଦିନ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଏହି ଅନୁଦାନକୁ ବାତିଲ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ 50 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଜମିର ମାଲିକାନା ଏବଂ ଉପଭୋଗରେ ଥିଲେ, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବନ୍ଧକ (ପଞ୍ଜାବ) ଅଧିନିୟମ, 1913 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକମୁକ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ଆବେଦନକାରୀ ଅନୁଦାନ ରଦ୍ଦକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ପରିଶୋଧ ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଆଇନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ନିଷେଧିତ ଥିଲା ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ, ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ପରିଶୋଧ ହୋଇନଥିଲା । ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯାହା ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଡିକ୍ରିକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟତଃ ସମସ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ, ଅନୁଦାନ ବୈଧ ଏବଂ ବାତିଲକରଣ ଅବୈଧ, ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବାଧ କରେ ନାହିଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିବା ଆଧାରରେ ଅଧିକାର ପାଇଁ ଡିକ୍ରିକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଓ ରାୟକୁ ରଦ୍ଦ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି: 1. (ସରକାରୀ) ଅନୁଦାନ ଅଧିନିୟମ 1895 ର ଧାରା 2 ଏବଂ 3,ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କେବଳ ସରକାରୀ ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ଜମି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ, ବରଂ 1913 ଅଧିନିୟମ ସମେତ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନସଭାର କୌଣସି ଆଇନ ର ନିୟମ କିମ୍ବା ବିଧାନ କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମ ର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ମଧ୍ୟ ନଜୁଲ ଜମିର ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରରୁ ବାଦ ରହିବ । ତେଣୁ ଅଧିନିୟମ 1913ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

2. ନଜୁଲ୍ ଜମି (ହସ୍ତାନ୍ତର) ନିୟମ, 1956 ଅନୁସାରେ, ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଜମି 10 ଏକରରୁ କମ୍ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଜମି ମଞ୍ଜୁର କରିବା ବୈଧ ଥିଲା ।

3. ଯେତେବେଳେ ନଜୁଲ ଜମି ଉପରେ ମାଲିକାନା ବନ୍ଧକ ବୋଝ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ରାଜ୍ୟ ନିଜେ ବନ୍ଧକଧାରୀଙ୍କୁ ରାଶି ଦେଇ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରିବାର କ୍ଷମତା ରଖେ କିମ୍ବା ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ

ବ୍ୟକ୍ତି ବନ୍ଧକଧାରୀଙ୍କୁ ରାଶି ଦେଇ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ପାଇବେ । ନିୟମ 3A ସୂଚାଇ ଦିଏ ଯେ ଜମିକୁ ମାଲିକାନା ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଜମି ପାଇଁ ସ୍ଥାପିତ କରାଯିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ରାଜ୍ୟ ନିଜେ କିମ୍ବା ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଫେରସ୍ତ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଜମି ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ସହିତ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ । ଏହି ଜମିର ଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ମୂଲ୍ୟରେ ହୋଇଥିଲା । ବନ୍ଧକ ଅର୍ଥକୁ ମୂଲ୍ୟ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା । ଅଧିକ ହେଲେ, ସ୍ଥିର ମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଏହି ମାମଲାରେ, ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟ ହେଉଛି ବନ୍ଧକ ଉପରେ ପରିଶୋଧ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ଅର୍ଥରାଶି, ଯାହାର ପରିମାଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମା କରାଯାଇଥିଲା ।

4. ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେ ରାଜ୍ୟ ନିଜେ ଅଧିକାରପ୍ରାପ୍ତ ବନ୍ଧକ ସହିତ ବୋଝ ହୋଇଥିବା ନାଜୁଲ୍ ଜମିକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ରଖିଛି, ସେହି ଜମିର ଅନୁଦାନ ବନ୍ଧକ ଫେରସ୍ତ ଅଧୀନରେ, ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ପାଆନ୍ତି ।ତାହା ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇପାରେ, ଯଥା, ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ଦେୟ ଦେବା କିମ୍ବା ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ଜମା କରିବା । ଯେହେତୁ ଆଦେଶରେ ସରକାରଙ୍କ ସହିତ ଦେୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ତେଣୁ 1913 ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା କେବଳ (ସରକାରୀ) ଅନୁଦାନ ଆଇନର ଧାରା 3 ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ନାଜୁଲ ଜମିର ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଦୂର କରାଯାଇଛି ।

5. 1918ର ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ରାଜ୍ୟକୁ ବନ୍ଧକ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ 60 ବର୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ 1963ର ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ 30 ବର୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା ଯାହା 1 ଜାନୁଆରୀ 1964ରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ନୂତନ ସୀମା ଅଧିନିୟମ 30 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଯଦି ପୁରୁଣା ଆଇନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୀମାକୁ ନୂତନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ହ୍ରାସ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଜାନୁଆରୀ 1,1964 ରୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯିବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଶୋଧନରେ ବନ୍ଧକ ଋଣ ପରିଶୋଧର ସମୟ ସୀମା 1971 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ନାଜୋଲ ଜମିର ଅନୁଦାନ 1968 ରେ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଜମା ରାଶି 30 ଜୁନ 1968 ରେ ଜମା ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଅନୁଦାନ ଆଦେଶରେ ଥିବା ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରି ବନ୍ଧକକୁ ଫେରସ୍ତ କରିଥିଲେ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3171 /1986

ନିୟମିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1506 / 1975 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 12.9.83 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଏସ୍. ଏମ୍. ଆଶ୍ୱରୀ ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ।

ଆର୍. ସି. କୋହଲି, ଅନନ୍ତ ଭି. ପାଲି, ସୁଶ୍ରୀ ରେଖା ପାଲି, ସଞ୍ଜୟ ବଂଶଲ ଏବଂ ଜି. କେ. ବଂଶଲଙ୍କ ପାଇଁ ଓ. ପି. ଖୁଲ୍ଲର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ **ଏଫ କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା। ଖସରା ସଂଖ୍ୟା 75/10/2,11,12,19/1, 25 କାନାଲ୍ 4 ମାର୍ଲା ପରିମାପ ବିଶିଷ୍ଟ ଜମି ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନଜୁଲ୍ ଜମି ଯାହା ମୋଟ 47 କାନାଲ୍ 3 ମାର୍ଲା, ତହସିଲ ସମରାଲା, ଲୁଧିଆନା ଜିଲ୍ଲା ବାସୀ ଗୁଜ୍ଜରାନରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଜୁନ୍ 27,1968 ରେ ଫାଇଲ୍ ସଂଖ୍ୟା 217 ରେ ଲୁଧିଆନାର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉପରୋକ୍ତ 25 କାନାଲ୍ 4 ମାର୍ଲା ଜମି ପାଇଁ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ 1,520 ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପଡିବ । ତଦନୁସାରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଉପରୋକ୍ତ ଅର୍ଥକୁ ଜୁନ୍ 30,1968 ରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ନିକଟରେ ଜମା କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ 1968 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11 ତାରିଖରେ ମିଳିଥିଲା । ସେପ୍ଟେମ୍ବର 13, 1968 ର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଉକ୍ତ ଅନୁଦାନକୁ ବାତିଲ କଲେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କିଛି ନୋଟିସ ଦେଇନାହିଁ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-ଋଣଗ୍ରାହୀମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଫକିର ଚାନ୍ଦ, ପ୍ରେମ ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଗୁରଦାସ ରାମ 50 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଦଖଲ ଓ ଭୋଗ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦଖଲରୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ (ପଞ୍ଜାବ) ଅଧିନିୟମ, 1913 (ସଂକ୍ଷେପରେ, 'ଅଧିନିୟମ') ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 21, 1968 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପୁନଃ ଦଖଲ ଦିଆଗଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 204/1970 ଦାଖଲ କରି ଜମିବାଡ଼ିର ମଞ୍ଜୁରିକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ଏବଂ ଜମିବାଡ଼ିର ମାଲିକାନାକୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେବା ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପିତ ହେବା ପରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ 17 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1972 ର ବିଚାରାଦେଶ ଓ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନରେ ଏହାକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ।ନିୟମିତ

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1506/75 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ, ଅନୁଦାନ ବୈଧ ଏବଂ ବାତିଲକରଣ ଅବୈଧ, ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆବଦ୍ଧ କରେ ନାହିଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିବା ଆଧାରରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଚାରାଦେଶକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଖଲରୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମନା କରିବା ଠିକ୍ କି ? ପଟିଆଲା ସରକାର ଏବଂ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ସଂଘର ଅଧିସୂଚନା ତାରିଖ, 28 ମେ, 1956ରେ ନିୟମ 2 (d) ଅନୁଯାୟୀ ନଜୁଲ ଜମି (ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ) ନିୟମ, 1956 (ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ, "ନିୟମ") ନାଜୁଲ ଜମି ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି । ନିୟମ 2(d) ରେ ନଜୁଲ୍ ଜମିର ଅର୍ଥ ଏଭଳିଭାବେପରିଭାଷିତକରାଯାଇଛି (i) "ଏମିତି ଜମି, ଯାହା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯାହାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନାହାନ୍ତି; (ii) ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଯେଉଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜମିକୁ ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଅଧୀନରେ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇପାରନ୍ତି । "ନିୟମ 3ରେ ନାଜୁଲ୍ ଜମି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଖଣ୍ଡ (b) ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯାହା ଏହିପରି ପଠିତ ହୁଏ:-

"(b) ଯେଉଁ ଗାଁରେ 10 ଏକର କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ନଜୁଲ ଜମି ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି, ସେହି ଗାଁରେ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ଜମି ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ସମବାୟ ସମିତିକୁ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ପରିବାରର ମୁଖିଆମାନେ ଧାରାବାହିକ ଅନୁଯାୟୀ ଗଠନ କରିପାରିବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନଜୁଲ ଜମି ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇପାରିବ । ଯଦି କୌଣସି ସହକାରୀ ସମିତି ଗଠନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ନଜୁଲ୍ ଜମିକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ପଟ୍ଟାଧାରୀମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିୟମରେ ପରିଭାଷିତ ନଜୁଲ୍ ଜମି ଏକକ ଅନୁସାରେ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇପାରେ, ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ କୌଣସି ଜମି ନଥାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର କିଛି ଜମି ଅଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳରେ ଯୋଡାଗଲେ ନଜୁଲ ଜମିର ଏକକ ଗଠନ ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ଏବଂ ବାକି ଅଂଶ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବଣ୍ଟନ କରାଯାଇପାରିବ।"

ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଜମି 10 ଏକରରୁ କମ୍ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଜମି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବୈଧ ଥିଲା । ଏହି ମାମଲାରେ ସମସ୍ତ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ । ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିମାନଙ୍କୁ ସାମାଜିକ-ଆର୍ଥିକ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ସାମ୍ବିଧାନିକ ଆଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ଏହା କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରସ୍ତାବନା ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 46 ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଅନୁଯାୟୀ, ରାଜ୍ୟର ଅଧୀନରେ ଥିବା ନଜୁଲ ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ନିୟମ 3-ଏ ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ନଜୁଲ୍ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପରିକଳ୍ପନା କରିଛି । ସେଥିରେ କୁହାଯାଇଛି:-

> "*3-A. ବନ୍ଧକ ନାଜୁଲ ଜମି* - ଦଖଲ ସହିତ ବନ୍ଧକ ଦିଆଯାଇଥିବା ନାଜୁଲ ଜମି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ନିୟମ 3 (a) ଏବଂ (b) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତିରେ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ସମବାୟ ସମିତିକୁ ବନ୍ଧକ ଅଧିକାର ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବ, ଯେଉଁଠାରେ ଜମି 10 ଏକର କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଏବଂ ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଦସ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ, ଯେଉଁଠାରେ ଏହା 10 ଏକରରୁ କମ୍, ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଟଙ୍କା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦାୟ କରାଯିବା ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ହେଲେ, ବନ୍ଧକ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧକ ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ଯାହା ଜମିର ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟ ସହିତ ସମାନ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବ । ଯେଉଁଠାରେ ବନ୍ଧକ ରାଶିର ପରିମାଣ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଆଦାୟ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମୂଲ୍ୟଠାରୁ କମ୍ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଦୁଇ ରାଶି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏବଂ ବନ୍ଧକ ରାଶିର ଅର୍ଥ ବନ୍ଧକ ଧାରକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଏହାର ପାଠ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଏକ ନାଜୁଲ ଜମି ଯାହା ଉପରେ ମାଲିକାନା ବନ୍ଧକ ଅଛି, ନିୟମ 3 ରେ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା ପରି ଜମି ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ସମବାୟ ସମିତି କିମ୍ବା ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବ ଏବଂ ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବନ୍ଧକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଅନୁଦାନପାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତକରଣର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଅନୁଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧକ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଚିତ ଯାହା ଜମିର ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟ ସହିତ ସମାନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବନ୍ଧକ ଅର୍ଥ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦାୟ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯଦି ବନ୍ଧକ ରାଶି ଆଦାୟ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମୂଲ୍ୟଠାରୁ କମ୍ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ

ବନ୍ଧକ ରାଶି ଏବଂ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା ମୂଲ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏବଂ ବନ୍ଧକ ରାଶି ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଏହି ଅନୁଦାନ ମୂଲ୍ୟର ଦେୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବନ୍ଧକ ଟଙ୍କା କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟର ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ରାଜ୍ୟକୁ ଦେୟ ମୂଲ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଟଙ୍କା ବନ୍ଧକଧାରୀଙ୍କୁ ଦେୟ ଥିଲା । ନାଜୁଲ ଜମିର ପରିଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଯେହେତୁ ଏହି ଜମି ଏକ ରାଜଗତ ଜମି ଅଟେ, ତେଣୁ ଜମିଗୁଡିକ ବନ୍ଧକ ଋଣ ପରିଶୋଧ ସର୍ତ୍ତରେ ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଯେଉଁଠାରେ ନଜୁଲ ଜମି ଉପରେ ବନ୍ଧକ ଜମା ରଖାଯାଇଛି, ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟକୁ ନିଜେ ବନ୍ଧକ ଜମା ରାଶିକୁ ବନ୍ଧକ ଧାରକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରି ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିଛି କିମ୍ବା ଅନୁଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ବନ୍ଧକ ଜମା ରାଶିକୁ ବନ୍ଧକ ଧାରକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରି ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି ।

ଏଠାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ, ନଜୁଲ୍ ଜମିର ବନ୍ଧକ ଋଣ ପରିଶୋଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିନିୟମ 1913 ଲାଗୁ ହେବ କି ? ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ନଜୁଲ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ "ନିୟମର ଭାଷାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଆବଣ୍ଟନକାରୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବତନ ବନ୍ଧକଙ୍କୁ ନିଜେ ବନ୍ଧକ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପଡିବ ।" କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଧକ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟ ନେବା ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇନାହିଁ । (ସରକାରୀ) ଅନୁଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1895 ର ଧାରା 2, ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ "ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1882 ର କୌଣସି ବିଷୟ, ପୂର୍ବରୁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ଜମି କିମ୍ବା ଏଥିରେ ଥିବା କୌଣସି ସୁଧ ଅନ୍ୟ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା କେବେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏପରି ଅନୁଦାନ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକୁ ଏପରି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ ଯେପରି ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ପାରିତ ହୋଇନାହିଁ"। ଏଥିଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଜମି କିମ୍ବା ସେଥିରେ ଥିବା କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥର କୌଣସି ଅନୁଦାନ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ, ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ପକ୍ଷରୁ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଯାହାଙ୍କୁ ଏପରି ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏପରି ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ କେବେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ଯେପରି ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ ପାରିତ ହୋଇନାହିଁ । ଧାରା 3 ଆହୁରି

ଉଲ୍ଲେଖ କରେ ଯେ "ଉପରୋକ୍ତ ଯେକୌଣସି ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଏବଂ ସୀମା ବୈଧ ହେବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମୟସୀମା, ଆଇନର ନିୟମ, ଆଇନ କିମ୍ବା ବିଧାନସଭାର ପ୍ରଣୟନ ଅନୁଯାୟୀ ବିପରୀତ ସତ୍ତ୍ୱେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ।"ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ଏପରି କୌଣସି ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା, ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଏବଂ ସୀମା ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଧାନସଭାର କୌଣସି ଆଇନ, ବିଧାନ କିମ୍ବା ପ୍ରଣୟନ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହା ବୈଧ ହେବ ଏବଂ ସମୟସୀମା ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା କେବଳ ଏପରି ଜମି ପ୍ରଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ, ଆଇନ ସମେତ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନସଭାର ଯେକୌଣସି ଆଇନ ନିୟମ କିମ୍ବା ବିଧାନ କିମ୍ବା ପ୍ରଣୟନର କାର୍ଯ୍ୟ ନାଜୁଲ ଜମିର ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରରୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି । ଧାରା 3 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହିପରି, ଆଇନରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାପାଇଁ ଆପିଲାଣ୍ଟଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ତେବେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀ ନଜୁଲ୍ ଜମିର ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ କିମ୍ବା ଅବଧି ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହକଦାର କି ? ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଜୁନ୍ 30,1968 ରେ ଉକ୍ତ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ବାତିଲକରଣ ଆଦେଶ ସୂଚାଇ ଦିଏ ଯେ ବାତିଲକରଣ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ 50 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଏକ ମାଲିକାନା ବନ୍ଧକ ଭାବରେ ଦଖଲ ଏବଂ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କୁ ନଜୁଲ ଜମିରୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ଅନୁଚିତ ହେବ । ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ଯେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପରିମାଣର ଦେୟ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଜମିଗୁଡ଼ିକ ଏହି ସପକ୍ଷରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଅଛି କି? ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଯଦିଓ ରାଜସାତ୍ ହେବା ଜମି ରାଜ୍ୟର ଅଧୀନରେ ଥିଲା, ତଥାପି ନିୟମ 3A ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ରାଜସାତ୍ ହେବା ଜମିକୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ନିୟମ ସୂଚାଇ ଦିଏ ଯେ ମାଲିକାନା ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଜମି ପାଇଁ ଜମିକୁ ରାଜସାତ୍ ହେବା ଭାବରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ରାଜ୍ୟ ନିଜେ କିମ୍ବା ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଫେରସ୍ତ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଜମି ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ସହିତ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ । ଏମିତି ଜମି ପାଇଁ ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରତି ହୋଇଥିଲା । ବନ୍ଧକ ଟଙ୍କାକୁ ମୂଲ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଅଧିକ ହେଲେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ଥିଲା । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ଦେୟ ଟଙ୍କା ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମା କରାଯାଇଥିଲା । ସୀମା ଅଧିନିୟମ,

1918, ରାଜ୍ୟକୁ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ 60 ବର୍ଷ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା କିନ୍ତୁ ସୀମା ଅଧିନିୟମ, 1963, 30 ବର୍ଷ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା ଯାହା 1 ଜାନୁଆରୀ, 1964 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ସୀମା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁଠାରେ ପୁରୁଣା ଆଇନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୀମା ନୂତନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ହ୍ରାସ କରାଯାଇଛି, ସେଠାରେ ଜାନୁଆରୀ 1, 1964 ରୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ମାମଲା ଦାୟର କରାଯିବ । ଅଧିକ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା, ଅଧିନିୟମ 10/1969 ଅନୁସାରେ, ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ସମୟ ସୀମାକୁ ସାତ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ାଯାଇଥିଲା । ବନ୍ଧକ ଫେରସ୍ତ ପାଇଁ ସୀମା ଅବଧିକୁ 1971 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ନଜୁଲ୍ ଜମିର ଅନୁଦାନ 1968 ରେ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ରାଶି ଜୁନ୍ 30,1968 ରେ ଜମା କରାଯାଇଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ଅନୁଦାନ ଆଦେଶ ଥିବା ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରି ବନ୍ଧକକୁ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ପକ୍ଷରେ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କଲେ ଯେ ମୁକ୍ତିକରଣ ସୀମାଭିତ୍ତିକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୋଗ କଲେ ଯେ ଆଇନରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ମାମଲା ଦାଖଲ ହେବାର ତାରିଖକୁ ଏହା ବାଧିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ରାଶି ପ୍ରଦାନ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖ ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହି ରାୟକୁ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯେ ରାଜ୍ୟ ନିଜେ ଅଧିକାରପ୍ରାପ୍ତ ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିବା ନଜୁଲ୍ ଜମିକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ରଖିଛି, ଏବଂ ସେହି ମୁକ୍ତିକରଣର ସର୍ତ୍ତ ସହିତ ସେହି ଜମିର ଅନୁଦାନ ଦିଆଯାଇଥିଲେ, ଅନୁଦାନପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ପାଆନ୍ତି।ତାହା ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇପାରେ, ଯଥା, ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା କିମ୍ବା ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ଜମା କରିବା । ଯହାକି ଆଦେଶରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଆଇନରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଦୂରୀକୃତ ହୋଇଯାଇଛି କେବଳ (ସରକାରୀ) ଅନୁଦାନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 ର ପ୍ରଭାବରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ନଜୁଲ୍ ଜମିର ଅନୁଦାନ କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରର ନିୟମ ଶର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ।

ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଖଲର ପ୍ରତିକାର ଦେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ ଉଚିତ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଓ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରି ଦିଆଯାଉଛି ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଅନୁଯାୟୀ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଛି । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।